Karantén napló 1

A szék és az asztal, ahol az előbb elkezdtem ezt a jegyzetet írni, baromi kényelmetlen, úgyhogy itt fekszek az ágyon, előttem a laptop. A karanténból még van 7 napon, a felét már magam mögött tudhatom. A helyszín: **Sydney**, ahogy a kölykeimnek magyaráztam, a Föld másik oldala, ahonnan ennek ellenére nem potyognak le az emberek, ráadásul nyár van. Mondjuk pont ebből semmit nem érzékelek, mert az ablakok nem nyithatók, és a klíma egyhangú zúgása csak némi hangfoszlányok szűrődnek be a kinti életből. Például az izomautók felüvöltését időnként, mert ugye izomagyú hülyékből ez a kontinens sem szenvedhet hiányt.

Családom bucsúzik

Jó, kezdjük az elején. Mert ugye van a korona-vírus, ami jól hanyatt lökte a megszokott kis életünket, és amióta az jól fel is borult. Az első időszakban a home-office még talán jól is esett, bár nyilván én is aggódtam mellette, hogy nehogy családtag vagy valaki körülöttünk megbetegedjen, de a 9-10 órás kelés, és a délelőtti semmittevés a családnak kaját főzéssel elütve nem volt olyan rossz program. Nem akarok (annyira) egoista lenni, nyilván már látható volt, hogy sokakat dönt egzisztenciális zuhanásba a lockout, de a környezetemben ez annyira nem *„ütött”*.

De aztán, ahogy csak nem akart szűnni a szorongatás, kezdett a bezártság érzés elhatalmasodni rajtam. Már korábban megkaptam az ausztrál melót, hogy csináljam meg, de azt hiszem, mindenki úgy volt vele, hogy ez is csúszni fog, mint megannyi más projekt. Nem, nem akartam, hogy csússzon. Főnököm többször is rákérdezett, pár napon keresztül, hogy tényleg vállalom a karanténtént, ami az

elutazással jár?

Igen, vállaltam. Mert ki kell mozdulni, mert meg kell hagyni a normalitásnak, a munkámnak egy még megvalósítható kis szeletét. Mert azért ennyire nem szabad a teljes gazdaságnak hanyattesnie a vírus miatt. Mert tudom, hogy a munkám további 100-200 embernek ad munkát, és ennyi.

Az indulás többször is eltolódott, főleg azért mert az ausztrál hatóságok lekorlátozták, hogy naponta csak 500 ember léphet be Sydney-ben (szinte minden más város nemzetközi forgalmát leállították), és a légitársaságoknak sem nagy üzlet szinte üres óriásgépekkel repkedni a lezárt kontinensre. Szinte csak az Air Nippon maradt pályán, de ők meg csak Tokión keresztül hajlandók Ausztráliába repülni.

Az ausztrál munkavizum egyébként is egy körülményes dolog, nem értem, hogy a halotti bizonyítványomat például miért nem kérték be. Millió igazolás kell arról, hogy nem vagyok terrorista, alvó sejt, nem akarok ott maradni, hogy elvegyem a helyiek munkáját, van elegendő jövedelmem otthon, a helyi cég meghív, a munkám nélkülözhetetlen és helyi munkaerővel nem váltható ki, meg ilyenek.

A Frankfurt Főpályaudvar, régi ismerős. A városban pedig úgy nőnek ki a felhőkarcolók, mint tavaszi eső után a gombák.

Közben az októberi kezdés novemberre csúszott, mert nem volt egyszerűen repülőjegy, vagy a társaság lemondta a gépét, de persze ez így várható is volt. Nejemmel fogadást kötöttünk, ő arra tette meg a tétet – egy üveg pezsgőt – hogy az egész le lesz mondva. Én meg küzdöttem, hogy ne így legyen. Aztán, november elején úgy tűnt, hogy az indulási időpontok már nem csúszkálnak tovább, megállapodtak, én meg összepakoltam a bőröndömet, úgy másfél hónapra.

A biztonság kedvéért egy nappal korábban elutaztam vonattal Frankfurtba, ugyanis a jól ismerem a Német Vasutat, és tud az meglepetésekkel szolgálni (legutóbb pont itt, Frankfurtban akadtam el egy estére). Az éjszakát egy közeli hotelben töltöttem, jó korán kimentem a reptérre, hogy nehogy valami kellemetlen meglepetés érjen. A check-in sem volt még nyitva, ezért csatangoltam egyet a meglehetősen kihalt reptéren.

Az ANA 787-900-asa Frankfurtban

A nyitásra visszaértem, itt rögtön helyretették a vérnyomásomat azzal, hogy ha nincs érvényes covid tesztem, nem repülhetek. A 48 órás átfutású tesztet akkor már 6 napja megcsináltattam – mert ugye hét napnál nem lehet régebbi ez – csakhát kissé túlterhelődött a rendszer. Nagy nehezen elfogadták az érvelésemet, hogy nem Tokióba, hanem Sydney-be megyek és nem fogom elhagyni a terminált, és a probléma nem ezzel a géppel van, hanem a következővel, amire szinte lehetetlenség csak úgy jegyet szerezni. (Persze, az indulás előtt pár perccel csak megérkezett a negatív teszteredmény)

Valahogy sikerült átvergődnöm a check-in-en, be a terminálba. A belépéskor az ellenőrzés szokatlanul szigorú volt. Vagy azért, mert úgyis ráért a személyzet, vagy mert történt pár terrorista merénylet a napokban. A hátizsákomat teljesen kipakoltatták, belekötöttek a sok gyanús kütyümbe. Ilyenkor segít, ha felmutatom a céges kártyámat, és elmondom nekik, hogy automatizálási mérnök vagyok, akkor rám hagyják a dolgaimat.

A business nem volt egyik gépen se tele.

A repülőgépen meglehetősen szellősen ültek az utasok, még nem repültem 787-900-assal, jó tapasztalataim gyűltek eddig, legalábbis a business osztályon. Az ülések teljesen átmozgathatók ággyá, az ablak sötétítését beépített lcd végzi. Ráadásul a japán személyzet és a japán menü – naná, hogy azt választottam – tovább emelt a színvonalon. Tokióba érkezéskor még sikerült egy meglehetősen homályos, ködös képet készítenem a Fuji-yama-ról.

A két gép közötti csatlakozási idő meglehetősen szellősre sikerült – 16 órára – amit látatlanban úgy gondoltam, csak el lehet tölteni Japán egyik legnagyobb termináljában. Hát, a terminál tök üres volt, a boltok szinte mindegyike zárva, csak a végtelen mozgójárdák zúgása meg japánul csivitelése adott valami életszerű látszatot. Olyan posztapokaliptikus érzéssel bolyongtam a félig bevilágított folyosókon, arra számítva, hogy valamelyik oldalajtón kizúdulva egy zombicsorda veti rám magát.

Japán vacsi a fedélzeten.

A Fuji-yama a ködben

Végül, pár kilométer vándorlás után a reptér túlsó karéjának a végén találtam pár – valószínűleg a személyzet számára – nyitva tartó levesezőt, betelepedtem ide. Hamarosan egy jó nagyhangú csávó is felbukkant, néhány szállingózó utassal együtt. Ilyenkor az emberek kissé nyitottabbak, mint egyébként, összeültünk egy asztalhoz, és rögtön kiderült, hogy ugyanarra a munkára igyekszünk. Erre, meg a nagy ijedtségre ittunk pár (méregdrága – de kit érdekel) sört. Pjotr, aki lengyel, a norvég cég megbízásából érkezett, szerencsére egy elég laza srác, mindenkit az asztalunkhoz invitált. Nem voltak sokan. Gépek jöttek és mentek, csak mi ketten maradunk a fix társaság az asztalnál. Szerencsére találtam egy kulcsos fürdőszobát, ah, na az ilyen apró örömök, hogy forró vízzel leöblíteni a lassan beütő jetleg-et, az nagyon jól jött.

Az ülés a vadonaúj gépen

A teljesen üres Haneda repülőtér

Este az emberek elkezdtek gyülekezni a Sydney-be tartó gépnél, de tömegnek aztán semmi nyoma nem volt. A pultnál a kezelők japánul és angolul folyamatosan ismételgették, hogy a 14 nap karantén kötelező a belépés után – ez van, ezt már eddig is tudtam. A gép ugyanaz a típus volt, mint az előző, kényelmes és a személyzet előzékeny, de a feszültség már azért érzékelhető volt. A gép érkezésekor kattintottam pár képet a városról, de érzem, hogy nem fogom a kedvenc helyeim a világon kollekcióba beletenni. Alapvetően már a repülőgépen is meglehetősen fenyegetően szólította meg az utasokat a bevándorlásiak kisfilmje, hogy a koszos cipőket, magokat meg élelmiszert is tilos bevinni az országba, és ez ügyben nincs *„sorry”*. A fogadtatás még ehhez képest is hűvös volt, katonák és rendőrök sora fogadott minket, és gyorsan buszokra is tereltek mindenkit, amik rendőri felvezetés mellett gurultak be a városba.

A becsekkolás Tokióban. Ahhoz képest, hogy a gép 270 férőhelyes, olyan nagy tülekedés nincs a beszállásnál.

A gép útja Tokióból Sydney-be

A buszon legalább volt klíma, ez némileg enyhítette a 2-3 órás várakozás okozta kínt. Nem ez a pár óra volt a probléma persze, hanem az, hogy ekkor már 38 óra ment el az utazással, és 10 időzónát is sikerült közben átlépni, ami még a rutinos utazókat is meglehetősen hisztissé tudja tenni.

Végül rám került a sor. A recepciós sokadik kérésemre sem volt hajlandó letenni az érthetetlen angoljáról, nagyjából a tizedik pardon, nem értem-em után pattant fel sértődötten és vágtázott el. A kollégája szerencsére türelmesebb volt, elkérte a hitelkártyámat, hogy majd erre terhelik rá a kényszerű 14 nap 3000 dolláros költségét. Tájékoztatott, ~~hogy lelőnek, ha megpróbálom elhagyni a szobámat,~~ nem hagyhatom el a szobámat, és hogy a 2. és 12. nap ismét covid teszt vár rám (az orrom önkéntelenül is elkezdett viszketni).

Érkezés Sydney-be

A másik asztalnál a katonák szépen komótosan átforgatták a bőröndöm tartalmát (mint ősszel, amikor a trágyát forgatják be mélyszántáskor), de nem találtak benne semmi olyasmit, amin fennakadhattak volna, egyikük felkísért a szobámba. Megjegyeztem neki, hogy milyen figyelmes itt a szobaszervíz, de nem reagált. A szoba tágas és a fürdőszoba is teljesen rendben van, hozza a Radisson minőséget. Az ablak viszont be van hegesztve, a friss levegőnek ezzel lőttek – ez nem olyan kellemes felfedezés az enyhe klausztrofóbiámmal, de mindegy, ez van.

A kényszervárakozásra ítélt repülőgépek hosszú sora Sydney repülőterén

Karantén a Raddison hotelben, hotelszoba

Internet inkább nincs mint van, és ha van is, rendkívül halovány. A szomszéd hotelben egy fokkal jobb a net, oda úgy sikerül csatlakoznom, hogy a routeremet egy kinaiból jött áthajtogatott kaja-alufóliatáblával felpimpeltem. A reggelit, ebédet és vacsorát a szobaajtó elé teszik le, a szememet is ide kell kipakolni. Sajnos, itt is az a szokás, hogy csak a vacsora meleg étel, ami viszonylag kiadós, a reggeli minimüzli kondenztejjel és a déli szikkadtszendvics valamivel töltve gyakorlatilag felejtős. Mondjuk a vacsora is, mire ideér, kihűl, de a többi étkezésnél ez szerencsére nem számít, azok eleve hidegételek. Egyedüli pozitív dolog, hogy adnak felvágott gyümölcsöt is az ebédhez, de a többit (szégyen vagy gyalázat, és rettenetesen utálok ilyesmit tenni) teszem ki az ajtó elé. Tényleg mindenevő vagyok, igénytelen állat a magam módján, de ez a szikkadt szendvics dolog – na ez nem megy. Ráadásul innivalónak van az a napi kettő, egydecis valami gyümölcslé, vagy a csapvíz – persze, értem én, hogy ennek is lehet örülni, de emlékeztetlek, ez két heti 3000 dollárért van így.

A két kép közül az egyik az az étel, amit a hotelben adnak. Nem ez.

Rendelhetsz a hoteltől is, egy külön cetliről délutánonként ezt-azt, de az egy üveg bor 45 dollárért, hmm. A járható út persze a városból rendelés, de ahhoz a legtöbb szolgáltató helyi telefonszámot akar regisztrálni, ami esetemben nem járható út. Szerencsére az Über-nél sikerült eljátszanom, hogy Németországban regisztráltam egy kontót, és ezt a kontót sikerült ide „áthúznom”. Ezzel már elérem az Über Eats szolgáltatásait, ami sokat lendít a közérzetemen. Az Übert korábban nem ismertem, de nagyon jópofa az alkalmazása, ami mutatja, hogy hol tart a kerékpáros futár a kajával. Ez a kaja legalább teljesen rendben van, igaz hogy thái meg maláj meg kínai, de ha abból indulok ki, hogy az ausztrálok az angol konyhát viszik.. Az angliai angol konyhától sem sikerült hannyattesnem, (fishandchips, meg a paradicsomszószban úszó reggeli bab), szóval ezt már előre éreztem, hogy nem a konyhájáért fogom szeretni Ausztráliát.

És nem is a karanténért.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05
napló, karantén, Covid, Sydney, Ausztrália, üzembehelyezés, 2020

Bejegyzésmegtekintések száma: 71

From:
https://mail.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:karanten_naplo

Last update: **2026/08/03 01:54**